

HENRYNEWS

BIULETYN SPEKTAKLU

19 III 2012 R.

„KRYMINALIŚCI, GANGSTERZY... – JEDNOZNACZNI?”

WSTĘPNIAK

Mordercy, kryminaliści, mafiosi... Czy to częsty motyw literatury i sztuki? Ze względu na związane z nim kontrowersje – dość niszowy. Owszem, mamy kino kryminalne, kino akcji ukazujące tego typu bohatera, ale jednak... zazwyczaj takie obrazy ukazują świat czarno-biały, którego przecież – nie ma. Są jednak także obrazy pokazujące – czy próbujące pokazać – prawdziwy wizerunek kryminalisty czy gangstera.

Postaramy się wskazać filmy, które w ciekawy sposób ujmują podany motyw – pokażemy różnorodny wizerunek bohaterów, których oglądamy, analizujemy na ekranie, ale... czy chcielibyśmy spotkać w życiu?

Nazwiska takie jak Tarantino czy de Palma są znane wielu z nas – wybór filmów, reżyserów zakłada niejednoznaczność scen, które przedstawimy. Chcieliśmy zaakcentować, że morderca, kryminalista, członek mafii może być ukazany w sposób groteskowy, tak jak to dzieje się choćby w „Pulp fiction”, ale też bardzo serio, co z kolei ukazuje między innymi „Ojciec chrzestny”. Okazuje się, że i bohatera poza moralnością, i samą śmierć można przedstawić w różny sposób. Wszystko – jak zawsze – zależy od człowieka.

Zapraszamy na spektakl.

Na spektakl – **29 marca** (czwartek), aula szkolna – wychodzą klasy, których przedstawiciele są jego autorami:

- **9.50 – klasy: 2z, 3w, 1a, 1b, 1d, 1f**
- **11.40 – klasy: 2a, 2b, 2c, 2e, 2g**

Pozostałe osoby, które chciałyby zobaczyć spektakl, serdecznie

zapraszamy do auli **30 marca** (piątek) o godzinie 17.00.

Biuletyn spektaklu

1. *Myslovitz,* *„To nie był film”*

Interpretuje: Eryk Kunkowski

„To nie był film” z 1997 roku to piosenka wyjątkowa, dla której inspiracją były filmy pełne przemocy i fala morderstw, które w tym czasie przetoczyły się przez Polskę. Autor tekstu, Przemysław Myszor, bazował też na twórczości Jonathana Carrola.

Piosenka wywołała oburzenie – wstrzymano emisję teledysku, w wielu rozgłośniach zaprzestano jej grania. Początkowo nie rozumiano – lub nie chciano zrozumieć – że stanowi protest przeciwko narastającej brutalności, że jest swego rodzaju wołaniem o pomoc.

W 1998 roku pismo „Machina” poświęciło jej odrębny artykuł, w którym autor zajął się interpretacją jej tekstu.

O jej genezie mówił również Przemysław Myszor, wyjaśniając cel jej powstania: „Chcemy, aby przerażała, zmuszała do refleksji, a nie służyła tańcom, zabawie i rozrywce. Chcielibyśmy, aby ludzie zaczęli dostrzegać różnicę pomiędzy

filmem a rzeczywistością, by schematów filmowych nie stosowali w życiu. Bo w życiu, jeśli robimy coś złego, to dzieje się to naprawdę. Życie to nie jest film”.

2. *„Wściekłe psy”,* *reż. Q. Tarantino*

Występują: Ola Bielska, Filip Biesalski, Jan Gutkowski, Karol Kaliściak, Piotr Kuta, Łukasz Magnuszewski

„Wściekłe psy”, debiut Quentin Tarantino z 1992 roku, to historia opowiedziana przez pryzmat specyficznego i niepowtarzalnego, tarantinowskiego poczucia humoru. Oczywiście – co dość charakterystyczne dla tego reżysera – przedstawiona fragmentarycznie. Sceny z przeszłości i teraźniejszości przepla-

tają się ze sobą, tworząc spójną całość, którą widz musi złożyć jak puzzle.

„Wściekłe Psy” można zaklasyfikować co prawda do historii gangsterskiej, jednak – mocno nietypowej. Pięciu bandziorów dokonuje kradzieży diamentów. Robota miała być prosta, ale w trakcie wszystko poszło nie tak, jak zaplanowali. I co teraz? Wychodzi na to, że ktoś ich zdradził. Tylko kto? No i właśnie wokół tego wątku toczy się akcja filmu...

Istotna jest kreacja samych bohaterów – to zwyczajni, przeciętni mężczyźni, bynajmniej nieobdarzeni żadnymi szczególnymi mocami, talentami etc. Egzystują na granicy przeciętności – nie opływają w dostatek, nie rozjeżdżają się najdroższymi limuzynami, nie są nawet szczególnie magnetyzujący, ale jednak... coś w nich jest.

Nasza scenka ukazuje spotkanie bohaterów w barze i ich rozmowę, która – wbrew oczekiwaniom – nie dotyczy napadu. Pewnie Tarantino nigdy nie pomyślałby, że mogą ją przedstawić uczniowie gimnazjum, ale...

... po co jest wyobraźnia? Zapraszamy na „Wściekłe psy” w wersji – krzywe zwierciadło.

**3. „Pulp fiction”,
reż. Q. Tarantino**

*Występują:
Aleksandra Bielską,
Ryszard Biernacki,
Maciej Nowicki*

„Pulp fiction”, kultowy film Tarantino z 1994 roku, opowiada o dwóch płatnych mordercach – Vincencie i Julesie, którzy odstają zlecenie, by odzyskać tajemniczą walizkę należącą do szefa mafii. Ale nie tylko oni dwaj są bohaterami – poznajemy także historię boksera czy znudzonej żony gangstera. Wątki nie są ułożone chronologicznie, mieszają się ze sobą, układając w całkowicie absurdalną, groteskową opowieść o splatających się losach bardzo różnych postaci.

Warto też chyba wspomnieć o jednej z najlepszych scen – tańcu Vincenta z Mią czy mocno oryginalnych relacjach

Butcha z jego ukochaną Honey. W filmie – w charakterystycznej roli Jimmie’go, neurastenika i pantoflarza jednocześnie – występuje także sam Quentin Tarantino (zresztą Tarantino często, co prawda w epizodycznych rolach, gra we własnych filmach. W „Od zmierzchu do świtu” grał nietypową – bo pierwszoplanową – postać razem z George’em Clooney’em, a w ostatnim, „Deathproof”, już bardzo klasycznie – barmana. Podobnie było w „Desperado”).

Nasza scenka przedstawia rozmowę Vincenta i Julesa prowadzoną w podrzędnym barze – okazuje się, że Jules zamierza zrezygnować z profesji, ale... czy jest to możliwe? Charakterystyczne dla reżysera, że ważna rozmowa toczy się w kiejkowskiej przestrzeni, przy stygnącej kawie i zupełnym braku zrozumienia ze strony Vincenta. McDonald obok metafizyki? To możliwe tylko w tego typu obrazach.

„Pulp fiction” nie jest filmem dla każdego – to pewne. Ale może warto przekonać się o tym osobiście?

**4. „Ojciec chrzestny”,
reż. F. F. Coppola**

*Występują:
Maciej Gralewski,
Krzysztof Kryjak*

„Ojciec chrzestny” powstał w 1972 roku i dziś należy już do klasyki kina. Film, bazujący na bestsellerowej powieści Mario Puzo, ukazuje amerykańskie społeczeństwo lat 1945-55 – skorumpowane, mocno podzielone. Akcentuje związek mafii z Hollywood i – co być może paradoksalne – z wiarą i swego rodzaju etosem. To w jakimś stopniu saga opowiadająca, w mocno epicki sposób, dzieje jednej z włoskich rodzin mafijnych, na której czele stoi charyzmatyczny don Corleone, mający dwie twarze – mordercy oraz społecznika. Tyran i szantażysta (słynne jego powiedzenie: „Mam dla ciebie propozycję nie do odrzucenia”), jest jednocze-

Biuletyn spektaklu

śnie honorowym człowiekiem dbającym o swoją rodzinę.

Nasza scenka przedstawia rozmowę don Corleone z pragnącym zemsty za krzywdę córki Włochem. To spotkanie dwóch światów – pewnego siebie szefa mafii, mocno urażonego w swej dumie i złamanego nieszczęściem ojca, który gotów jest na wszystko, byleby tylko ukarać tych, którzy są odpowiedzialni za cierpienie jego dziecka. Zdesperowany, rozczarowany działaniami systemu sprawiedliwości przychodzi po pomoc do tego człowieka, od którego starał się odciąć. Nawet w tym krótkim dialogu ujawnia się autorytarna natura don Corleone i desperacja jego rozmówcy.

5. „Nietykalni”, reż. B. de Palma

Występują:
Magdalena Bielską,
Mateusz Bąk,
Krzysztof Kryjak,
Maciej Nowicki

Stany Zjednoczone po wprowadzeniu prohibicji przeżywają problemy z narastającą przemocą oraz tworzeniem się zorganizowanych grup czerpiących zyski z nielegalnej sprzedaży alkoholu. Prym w tym procederze wiedzie chicagowski gangster, Al Capone, który paraliżuje całe miasto. Wszelkie próby walki, aresztowania kończą się zawsze zwolnieniem Capone i jego ludzi. FBI – w szczególnie krytycznym momencie, gdy w wyniku działań gangstera ginie dziesięcioletnia dziewczynka – postanawia więc stworzyć specjalny oddział do walki z mafią, a na jej czele staje Eliot Ness. Ness zdaje sobie sprawę z korupcji i uzależnień, w które wplątana jest policja – ryzykując życie własne i bezpieczeństwo rodziny, postanawia jednak za wszelką cenę wymierzyć sprawiedliwość, będąc wiernym swojemu życiowemu motto: „Gdy walczysz, walcz do końca”.

Nasza scenka przedstawia spotkanie Nessa z Jimem Malone’em, policjantem, który stanie się jednym z tytułowych Nietykalnych.

6. „Życie Carlita”, reż. B. de Palma

Występują:
Piotr Kupniewski,
Michał Palmowski,
Jakub Szewczak

Tytułowy bohater, Carlito Brigante, to portorykański gangster, który po długim pobycie w więzieniu wraca na ulice Nowego Jorku. Niemłody już kryminalista był kiedyś narkotykowym królem, teraz chciałby jednak wieść życie prawego obywatela, o czym mówi podczas rozprawy sądowej – wierzy w możliwość zmiany swojego życia, rozpoczęcie jego uczciwego etapu. Czy wystarczy mu jednak samodyscypliny? Czy nie wciągną go dawne znajomości? Sytuacja staje się tym trudniejsza, że złym duchem Carlita okazuje się jego adwokat i zarazem najbliższy przyjaciel, Dave.

Czy możliwe jest odbudowanie całego życia?

**7. „Dexter”,
reż. M. Cuesta
autor: J. Lindsay**

*Występują:
Szymon Bartczak,
Eryk Kunkowski*

„Dexter” to serial o mordercy, ale bardzo nietypowym. Tytułowy bohater w dzieciństwie przeżył traumę – razem ze starszym bratem był świadkiem brutalnego morderstwa swojej matki. To wydarzenie na zawsze go zmieniło – od tego momentu ma w sobie symbolicznego Mrocznego Pasażera, który każe mu zabijać, ale Dexter w swoich działaniach kieruje się planem, kodeksem przekazanym mu przez przybranego ojca – zabija tylko tych, którzy – według niego – na to zasługują: morderców, kryminalistów, ludzi poza prawem Niezdolny do uczuć, pozbawiony empatii, potrafi udawać miłość do swojej siostry Deborah czy żony. Jest bardziej ludzki, często bardziej wrażli-

wy (mimo że jest to wrażliwość udawana, narzucona sobie) niż niejeden z tak zwanych prawych obywateli. Prowadzi podwójne życie – męża, ojca, brata, kolegi czy wzorcowego pracownika – nieustannie oscylując na granicy prawdy i kłamstwa, nieustannie prowokując.

Serial stawia ciekawe pytania – zwłaszcza o moralność i jej granice. Jednocześnie pokazuje, paradoksalnie, ciekawą rzecz – że czasami ci, których uznajemy za moralnych, wcale tacy nie są, że być mordercą nie oznacza – przynajmniej w tym przypadku – jasno definiowanego zła. Każdy kolejny odcinek to nie tylko okazja do rozrywki, ale także – kolejnych pytań.

W scenie prezentujemy rozmowę między Dexterem oraz jego nowo poznanym znajomym, Bratem Samem, któremu udało się – mimo wielu popełnionych błędów – odbudować życie. Spotkanie stanie się pretekstem do rozmowy na najważniejsze tematy, między innymi o istotę wiary i możliwości człowieka.

**8. „Desperado”,
reż. R. Rodriguez**

*Występują:
Jan Gutkowski,
Karol Kałiściak,
Łukasz Magnuszewski*

„Desperado” to kultowy już film Rodrigeza, obok Tarantino mistrza kina drugiej kategorii, ale – niewątpliwie dobrego kina rozrywkowego. Tytułowy zdesperowany el mariachi to muzyk, szukający zemsty na zabójcach swojej dziewczyny. Żyje wspomnieniami i... nadzieją na zemstę właśnie.

Film pokazuje mocno męski punkt widzenia. Męski, brutalny i jednocześnie – przesadzony. Sceny walk są i krwawe, i mocno nieprawdopodobne, ale nie można obrazowi odmówić specyficznego klimatu.

Prezentowana przez nas scenka – z oczywistych zresztą względów (a na pewno staną

Biuletyn spektaklu

się oczywiste;)) – nie jest całkowicie zgodna z filmowym pierwowzorem, ale niewątpliwie ma swój urok.

9. „Prawdziwe męstwo”, reż. E. i J. Coen

Występują:
Iga Szabat,
Kryspin Rutkowski

Film braci Coen to remake słynnego obrazu Hathaway'a z 1969 roku. Czternastoletnia Mattie Ross zrobi wszystko, aby odnaleźć i ukarać mordercę swojego ojca. Mimo że jest jeszcze dzieckiem, ma niezwykle poczucie własnej wartości i dumę, która każe jej bronić własnego zdania nawet wtedy, gdy wydaje się, że nie ma szans przekonać innych do swoich racji. Zatrudniony przez nią najtwardszy szeryf w Stanach

Zjednoczonych, człowiek o prawdziwie mocnym charakterze – Reuben J. Rooster Cogburn – ma jej w tym pomóc. Nie zważając na jego lenistwo, upór i pijaństwo, dziewczyna bezwzględnie wierzy w powodzenie misji. Nieustannie też nalega, aby towarzyszyć mu w poszukiwaniach zabójcy – nie trafiają do niej żadne racjonalne argumenty. Mimo początkowego sprzeciwu Roostera, ten twardy człowiek z czasem zaczyna ulegać urokowi Mattie i doceniać jej obecność.

„Prawdziwe męstwo” jest nietypowym westernem, stanowiącym mieszankę patosu, realizmu i groteski.

Film, który przywraca również wiarę w wagę słowa, ponieważ mówi się w nim dużo, szybko, przekonująco.

W naszej scenie prezentujemy dwie rozmowy Mattie z Roosterem z różnych momentów ich znajomości, co akcentuje rodzącą się bliskość pomiędzy dwojgiem tak różnych bohaterów i związane z tym zaufanie.

10. „Święci z Bostonu”, reż. T. Duffy

Występują:
Rafał Chrobociński,
Piotr Kupniewski,
Jakub Szewczak

„Święci z Bostonu” to reżyserski debiut Duffy'ego, który potraktował motyw gangsterski w mocno oryginalny i karykaturalny sposób. Filmowi nie można odmówić ani specyficznej atmosfery, ani zasadności pytań, jakie stawia przed odbiorcą.

Głównymi bohaterami są obdarzeni irlandzkimi korzeniami bracia MacManus, mocno oryginalni mężczyźni, którzy na co dzień pracują w bostońskiej rzeźni. Mimo że są wszechstronnie wykształceni (obaj mówią kilkoma językami), ta prosta praca sprawia im wiele przyjemności i zaspokaja zawodowe ambicje. Niestety, pewnego dnia w ich ulubionym barze pojawiają się agresywnie

Biuletyn spektaklu

nastawieni przedstawiciele rosyjskiej mafii, co mocno zmienia ich życie – nie planując tego, działając pod wpływem impulsu, rozprawiają się z gangsterami, którzy chcieli zamordować jednego z nich. Właśnie od tego momentu MacManusowie wmawiają sobie, że to Bóg wybrał ich na swoich aniołów, którzy mają zaprowadzić porządek na ulicach miasta. Uzbrojeni w gigantyczny arsenał, wyposażeni w żelazną wolę i determinację, bohaterowie ze słowami modlitwy na ustach biorą się za oczyszczanie Bostonu z wszelkiej maści zbrodniarzy, morderców, gwałcicieli i handlarzy narkotyków. Jak sami mówią: „Układ jest prosty – zły człowiek to martwy człowiek”.

Prezentowana przez nas scenka przedstawia – częściowo na bazie kontrastu – religijny i „macmanusowy” punkt widzenia. Wezwanie do braku bierności głoszone przez księdza jest dosłownie interpretowane przez jednego z braci, który mocnym, opartym na stylistyce biblijnej językiem zapowiada zemstę. Jego rozmowa

z Rocco, przyjacielem, poświadcza, że bracia zamierzają podjąć radykalne kroki, by zrealizować swój plan.

Pytanie tylko, czy można dążyć do dobra, wybierając środki oparte na złu

11. *Lao Che*, „Ty człowiek jesteś?”

Interpretuje:

Szymon Bartczak

Lao Che to płocki zespół mający już za sobą konkretną historię – powstał w 1999 roku i ma na swoim koncie cztery płyty (ostatnia to „Prąd stały / Prąd zmienny”).

„Gusła”, „Powstanie Warszawskie” i w końcu „Gospel” – płyta, na której znajduje się piosenka „Ty człowiek jesteś?”. Już pierwsze dźwięki wprowadzają pewien dysonans, uderzając w poważny ton, wyróżniający się na tle poprzednich utworów, zmuszający słu-

chacza do bardziej refleksyjnego odbioru. Opowieść pierwszoosobowego podmiotu koncentruje się na streszczeniu drogi, którą odbyli kat i jego ofiara, przedstawiona zresztą w sposób szczególny: jej opis nawiązuje, na zasadzie mocno czytelnich aluzji, do kolejnych etapów drogi krzyżowej Chrystusa. Choć o całym zdarzeniu podmiot mówi w sposób na pozór pozbawiony emocji, to pomiędzy kolejnymi formułowanymi krótkimi, urywanymi zdaniami można wyczuć straszliwą gorycz i żal. Apogeum tych emocji zostaje ukazane w ostatnim fragmencie, gdy osoba mówiąca, zwracając się bezpośrednio do odbiorcy utworu, żąda potwierdzenia swego człowieczeństwa, stawiając pytanie: „Powiedz, ja człowiek jestem?” i nie zyskując na nie odpowiedzi.

Tekst piosenki uświadamia wartość ludzkiego życia – utracone, już nigdy nie może być odzyskane.

Gangsterzy w filmie, plan

Konferansjer główny: M. Wiatr

I Partyzant, K. Szparadowska, K. Rutkowski

1. *To nie był film*, E. Kunkowski

Konferansjerki prowadzące: K. Dylewska, W. Stawiarska

2. *Wściekłe psy*, A. Bielska, F. Biesalski, K. Kaliściak, P. Kuta, Ł. Magnuszewski

3. *Pulp fiction*, A. Bielska, R. Biernacki, M. Nowicki

II Ostatnia nocka, M. Majewska, K. Szparadowska

4. *Ojciec chrzestny*, M. Gralewski, K. Kryjak

5. *Nietykalni*, M. Bąk, K. Kryjak, M. Nowicki

III To, co dobre, J. Kacprowska

6. *Życie Carlita*, P. Kupniewski, M. Palmowski, J. Szewczak

7. *Dexter*, Sz. Bartczak, E. Kunkowski

IV Dziewczyna gangstera, K. Rutkowski

8. *Desperado*, J. Gutkowski, K. Kaliściak, Ł. Magnuszewski

9. *Prawdziwe męstwo*, I. Szabat i K. Rutkowski

10. *Święci z Bostonu*, R. Chrobociński, P. Kupniewski, J. Szewczak

11. *Ty człowiek jesteś?*, Sz. Bartczak

V Take me out, K. Szparadowska

Oczywiście tradycyjnie obok literatury/filmu, bardzo istotnym aspektem spektaklu jest warstwa muzyczna – i również tradycyjnie podziękowania należą się Michałowi Brożynie, który zajął się pomocą/wsparciem w przygotowaniu prezentowanych Wam piosenek. Staraliśmy się dobrać teksty związane z tematyką scenek a odpowiedzialni za ich realizację są: Joanna Kacprowska, Marta Majewska, Karolina Szparadowska i Kryspin Rutkowski (wokal) oraz Jakub Frączak i Przemysław Sawicki (gitara basowa), Łukasz Magnuszewski (gitara prowadząca) i Michał Wiktorowicz (perkusja) pod patronatem;) wspomnianego już Michała Brożyny.

Konferansjerem głównym jest Magdalena Wiatr, zaś całość prowadzą: Kamila Dylewska i Wiktoria Stawiarska.

Dla wielu z nas występ na szkolnej scenie jest debiutem, więc tym bardziej prosimy o wyrozumiałość i sympatię.

- Autorzy

Biuletyn spektaklu

Autorzy spektaklu

Konferansjerzy:

Kamila Dylewska
Wiktoria Stawiarska
Magdalena Wiatr

Muzycy – instrumentalści:

Michał Brożyna (pomoc)
Jakub Frączak
Łukasz Magnuszewski
Przemysław Sawicki
Michał Wiktorowicz

Wokaliści:

Joanna Kacprowska
Marta Majewska
Karolina Szparadowska
Kryspin Rutkowski

Aktorzy:

Aleksandra Bielska
Magdalena Bielska
Iga Szabat
Szymon Bartczak
Mateusz Bąk
Ryszard Biernacki
Filip Biesalski
Rafał Chrobociński
Maciej Gralewski
Jan Gutkowski
Karol Kaliściak
Krzysztof Kryjak
Eryk Kunkowski
Piotr Kupniewski
Piotr Kuta
Łukasz Magnuszewski

Maciej Nowicki

Michał Palmowski

Kryspin Rutkowski

Jakub Szewczak

Opieka merytoryczna:

Marta Domańska